

Zij, die alleen blijven

IK denk, haast ieder onzer heeft het wel eens meegemaakt, dat er gesproken werd over een bepaalde jonge vrouw, lijdend aan zenuwen, of aan een andere ongesteldheid, en dat dan iemand uit het gezelschap met een soort geringschattend lachje zei: „als er maar eens een goeie man voor haar kwam.”

In de meeste gevallen is dit oordeel hard en liefdeloos. Wie het uitspreekt, (meestal, helaas, is dat een getrouwde vrouw — ook wel eens een man) bedenkt niet, hoeveel strijd het kan kosten, wanneer men meent zich te moeten gaan rekenen onder degenen, die overblijven.

Ook is dit oordeel eenzijdig. Want vooral tegenwoordig, nu er zooveel wegen voor de vrouw openstaan, zijn er heel wat jonge vrouwen, die niet willen trouwen tenzij uit volle liefde. En — in heel veel gevallen stelt de moderne jonge vrouw, althans de ernstige moderne vrouw, haar ideaal hoog. Er is reeds vaker op gewezen, dat de jonge mannen van onzen tijd dikwijls geestelijk (dit begrip hier zeer ruim genomen) staan beneden de jonge vrouwen. En een echte vrouw heeft er behoefte aan, op te zien.

Toch schuilt er in dat kleineerende en liefdelooze oordeel in zoverre een waarheid dat het niet-ervuld worden van bepaalde verlangens bij het jonge meisje dikwijls zoowel op het lichaam als op de ziel invloed heeft. Het is goed, dit eenvoudigweg te erkennen, inplaats van het te verdoezelen. Sommige jonge vrouwen lijden veel meer dan noodig is, omdat ze als zondig, of, in ieder geval, als „vleeschelijk” aanzien, wat niet méér dan natuurlijk is. Anderen zouden wellicht ophouden, zich in eigen zenuwachtige gejaagdheid, prikkelbaarheid, lusteloosheid enz. te verdiepen wanneer ze goed beseften, dat de oorzaak eigenlijk buiten haarzelf ligt. Wil men genezen, dan moet men eerst de aard der nerveuse aandoeningen durven erkennen.

Sommigen willen dat niet. Mede tengevolge van dat spottend spreken over „de rechte Jozef” enz. maken zij zichzelf en anderen wijs, dat zij een uitzondering zijn op de van God gestelde regel, dat man en vrouw geschapen zijn om elkaar aan te vullen.

Ik kan er inkomen, dat er ontwikkelde, begaafde, intelligente vrouwen zijn, die nooit hun ideaal ontmoetten, en die daarom ongetrouwd bleven. „Wat bereikbaar was, bleek niet wenschelijk, en wat wenschelijk was, bleek niet bereikbaar.” Het kan soms zelfs zonder dat laatste.

Wat dan? Toch in 't eind in een of andere

verbintenis toestemmen, omdat man en vrouw nu eenmaal bij elkaar behooren? Of, omdat de vrouw (in 't algemeen) geschapen is voor het moederschap?

Ik meen neen.

Maar ook niet: die twee waarheden loochenen en het uit den treure herhalen, dat men uit eigen vrije wil ongetrouwd bleef.

Niet loochening, doch aanvaarding geeft de uitkomst.

Aanvaarding van Gods algemeene wetten, maar ook van Zijn bijzondere leiding waardoor Hij sommigen onthoudt wat in 't algemeen toch Zijn bedoeling met de mensch is.

En daarbij vragen: „waarom onthoudt Hij mij dit? Met welk doel?”

Zooals Herbert Gray het zegt (in het oorspronkelijke is deze uitdrukking veel mooier nog) „God geeft niet alleen vrede in ons leven; Hij stelt ook een doel. Hij geeft niet enkel troost in 't lijden, Hij doet het lijden vrucht dragen.”

Het is een groot voorrecht, dat in onze dagen de vrouw niet is uitgesloten van het maatschappelijk terrein. Dat ook zij mag meewerken in allerlei betrekkingen aan het welwezen van het geheel.

Misschien is het soms moeilijk, in het dagelijksch werk een voldoening te vinden. Zoo velerlei factoren spreken mee bij de keuze van een beroep.

Maar altijd blijven er de uren buiten ons werk om loon. En de vele nooden van de moderne maatschappij.

Ik noem hier maar één groot kwaad: de oorlog. Volgens Herbert Gray is er in Engeland oorspronkelijk een overschot van jongens. Er worden, volgens de statistieken, méér jongens geboren dan meisjes. Doch na de oorlog zijn er meer dan een millioen vrouwen meer. Men moet maar eens een boek lezen als „Brandnetels” van Majorie Bowen om in te zien, wat dit beteekent. Reeds hierom (en er zijn ontelbare redenen meer) is de vrouw van onze dagen geroepen te doen, wat ze kan, om het kwaad van de oorlog te bestrijden en internationale ontwapening te bevorderen.

Doch een werkelijke zegen ontvangt slechts, wie ook in het al of niet verkrijgen van deze grootte gave: de liefde, Gods hand ziet.

Wie *alles* in het leven aanvaardt als komend van Hem zal ook, getrouwd of ongetrouwd, voor anderen tot een zegen gesteld worden.

J. M. W.—W.